

ГЛАДНИЯТ КОЙОТ ИНДИАНСКА ПРИКАЗКА (КАДО)

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда Накова, 2009

chitanka.info

ГЛАДНИЯТ КОЙОТ^[0]

I

Тъй като койотът бил вечно гладен, а и страхлив при това, той все се прокрадвал из полето и гората да търси нещо за ядене. Един ден, както вървял покрай някакъв поток, дочул звук откъм едно персимоново дърво. Погледнал нагоре, а там един опосум ядал персимони^[1].

Койотът го помолил да му хвърли малко плодове, но опосумът само се засмял и продължил да яде персимони. Той късал персимони, изяждал ги със сумтене и после замерял койота със семките. И нямал намерение да спре.

Скоро койотът се ядосал, но това само разсмяло още повече опосума. Той изпълзял на един клон и се отпуснал, сякаш че ще падне в устата на койота. И точно когато койотът понечил да го захапе със зъби, опосумът, вместо да падне, увил опашка около клона и се изтеглил нагоре. После направил това отново и отново.

Койотът все повече и повече се ядосвал и тогава опосумът се изкатерил на един изсъхнал клон и извикал:

— Внимавай! Ето, този път идвам! Хвани ме!

И разбира се, клонът внезапно се счупил и опосумът паднал на земята. Тогава койотът го пребил от бой, а после си отишъл и го оставил да умре.

Но на опосума нищо му нямало, а само се преструвал. Щом койотът се отдалечил малко, опосумът скочил и пак се покатерил на персимоновото дърво. Койотът се обърнал да види дали опосумът е умрял и гледа — седи си опосумът на дървото, яде персимони, хвърля долу семките и се смее.

II

Понеже койотът бил много гладен, той продължил по-нататък, като търсил нещо за ядене. Скоро чул шум, сякаш много хора се забавлявали. Той тръгнал към шума и видял няколко млади пуйки да играят на склона на един хълм. Те влизали в една торба и се бутали едни други надолу по хълма.

Койотът си помислил:

— Сега ми е паднало да се наядам хубаво!

Той помолил пуйките да му позволят да влезе в торбата и да се спусне и той по хълма. Понеже птиците били добродушни, те го сложили в торбата и го спуснали два-три пъти по склона.

Тогава койотът им казал, че ако всички те влязат в торбата наведнъж, той ще ги бутне да се пързаят надолу по хълма. Те се вмъкнали вътре всичките, а койотът в миг завързал здраво торбата, за да не могат да излязат. После метнал торбата на гърба си и си отишъл у дома.

Четиримата сина на койота го видели, че идва, и се втурнали да го посрещнат.

— Виждате ли тази торба? — казал той. — Пълна е с пуйки, млади и крехки. Напалете ми хубав огън и ще си направим пиршество.

Те запалили огън, но нямало достатъчно дърва, та трябало койотът да отиде до гората да донесе. Преди да тръгне, той им казал:

— Внимавайте да не отворите торбата, докато ме няма.

Само че най-малкият син бил много любопитен и едва бащата се скрил от погледа им, на малкия койот му се приискало да види какво правят пуйките. Той развързал връвта и пуйките всички до една изскочили навън и с крякане отлетели.

Когато койотът се върнал с дървата, видял, че всички пуйки са избягали, и макар че напердашил най-малкия си син, те си останали без пуешка вечеря този ден.

III

Една друга сутрин койотът отишъл в гората да потърси храна. Скоро видял дива пуйка да седи на едно дърво. Пуйката била тънка и койотът се облизал и си рекъл:

— Тази хубава птица трябва да я имам за вечеря.

И тъй като койотът бил голям лъжец, както бил и страхливец, той заговорил на пуйката и й казал:

— Ако не слезеш от това дърво, ще се кача горе и ще те убия. Но ако полетиш над прерията, там нищо не мога да ти сторя.

Пуйката му повярвала и полетяла към прерията, а койотът се затичал след нея. Отначало пуйката летяла нависоко, но скоро започнала да се изморява, а там нямало дърво, на което да кацне. Тя започнала да лети все по-ниско и по-ниско, докато достигнала земята и тогава койотът се хвърлил върху нея и я изял.

Обаче, докато койотът облизвал костите на пуйката, той се обърнал да види дали някой не го наблюдава и му се сторило, че вижда човек, който стои точно зад него с голяма тояга и се готви да го удари.

Койотът ужасно се изплашил и побягнал с всички сили, като от време на време се обръщал назад да види дали човекът го гони. Всеки път, когато поглеждал, му се струвало, че вижда человека близо зад себе си, готов да го удари. И той хуквал още по-бързо, мислейки, че е дошъл краят му, докато и сетните му сили се изчерпали. Тогава решил да заблуди человека и започнал да бяга на зигзаг, докато се изморил така, че повече не можел да тича. Търкулнал се на тревата, обърнал се по гръб и горещо се замолил да не го убиват.

После той се претърколил по лице и докато се обръщал, чул как нещо изхрущяло в устата му. Помислил си, че е един от зъбите му. Но не било зъб! Това било едно дълго пуешко перо, което се било заклещило между два от горните му зъби и стърчало зад лявото му око.

Когато койотът видял това, разbral заблудата си, защото зад него изобщо нямало човек. Той се опитвал да избяга от едно пуешко перо!

Оттогава кой отъ има див и уплашен поглед и когато тича, винаги се обръща назад, за да види дали някой не го гони.



Илюстрация: Фредерик Ричардсън (Frederick Richardson, 1917)

[0] Кадо (англ. *Caddo*) — общо наименование за няколко езиково и културно свързани групи от местното индианско население на западните части на североамериканския Югоизток. — Б.пр. ↑

[1] Персимон (Райска ябълка) — годен за консумация плод на редица видове дървета от рода *Diospyros* (лат.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.